

det er de Herrer, der bruge et Udtryk som dette, at Gaardmændene have forraadt Husmændene, et Udtryk, hvorfor der ikke er Gnist af Hjemmel, som der ikke er Spor af Sandhed i.

Jeg skal saa forlade dette Emne og gaa over til at tale om en anden Ting. Vi staa jo nu nær ved Afslutningen af Finanslovens første Behandling — maaske. Det er jo saadan i vort parlamentariske Liv, at under denne Finanslovens første Behandling har man næsten Lov til at tale om alt mellem Himmel og Jord, kan jeg gerne sige, paa en sømmelig Maade. Og det er godt, at det er saadan, at der er et Sted, hvor Folkets Repræsentanter have Lov til at fremføre, hvad der særlig ligger dem paa Sinde. Men jo større Frihed og Spillerum, Repræsentanterne her have, des større Ansvar have de ogsaa. Det er mulig gaaet og vil gaa andre ærede Medlemmer, som det af og til er gaaet mig, og som det maaske kan gaa mig igen, naar jeg kommer hjem, at jeg har følt det som noget ydmygende for mig at møde alvorlige Mænds og Kvinders Udtalelser om, at vi daarligt kunne være de Forhandlinger, der føres her inde, bekendt, og at de ligge under Rigsdagens Værdighed. Der er ganske vist i disse Dages Forhandlinger fremført og berørt betydningsfulde Spørgsmaal, men det „Bulder og Ulyd“ — for at bruge et Udtryk fra det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) — som Oppositionspartierne i Mangel af virkelige, reale Angrebepunkter have rejst ved Hjælp af Midler, der ligge for langt nede, har i alt for høj Grad præget og fanget Interessen. Det er kendeligt for alle opmærksomme Iagttagere af dansk Politik, at der er et tydeligt politisk Sæmmenspil — vi mærke det ikke mindst, naar vi ere her inde i København — mellem Socialisterne, de radikale og en Del af Højre, den Del nemlig, som repræsenteres af Bladet „Vort Land“. Disse ere altid rede til i smuk Enighed og ikke mindst i deres Presse at fare løs paa Regeringen og Regeringspartiet.

Hvad er det nu, der forener disse to Retninger i dette ganske mærkelige Sæmmenspil. Jeg har ikke længe været i Tvivl om, hvad det er. Men det er blevet særlig mærkbart under denne Finanslovsbehandling, det er her blevet særlig klart, hvad det er for et Fanemærke, der forener disse tre. Det er med stærke Ord blevet holdt frem for os, navnlig af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), men ogsaa af andre, at den

Fane, hvorunder dette Sæmmenspil finder Sted, er Ordet Kultur. Vi have hørt det Gang efter Gang, at det er Kulturen, der har givet sig Udslag her under disse Dages Forhandlinger, de Herrer fra den Side føle sig som Kulturbærere (*Alfred Christensen: Hør*), højt hævet over og i Modsætning til os, (*Alfred Christensen: Hør*) . . . Ja, man siger, det er hørt, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (*Alfred Christensen*) siger: Hør, og det er ganske rigtigt, at det er hørt, der er denne dybe Modsætning; de have deres Kultur, og de mene, at vi have ingen. Men jeg vil hævde, at vi have vor, men, der er den Forskel . . . (*Afbrydelse af Slengerik*.) Det ærede Medlem for Middelfart (*Slengerik*) afbryder mig stadig, men han kan jo faa Ordet, naar jeg er færdig eller i Talerens Række . . . at deres Kultur er en indført og fremmed Plante, den er ikke vokset her i Landet . . . (*Borgbjerg: Men Kristendommen da?*) . . . den trives daarligt i dette Klima, og den trives navnlig daarligt udenfor Hovedstadens bylumre Luft . . . (*Borgbjerg: Og Lutherdommen?*) . . . Det ærede Medlem kan faa Ordet, tænker jeg, naar han venter, til hans Tur kommer . . .

Formanden: Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds anmodes om ikke at afbryde Taleren.

Pinstrup: Men vi have vor Kultur. Og i Modsætning til den moderne Kultur, som de Herrer hylde, og som jeg vil kalde den franske Kultur, have vi en Kultur, som jeg vil kalde Bondekulturen, det er den oprindelige, ældgamle danske, den har sin Rod dybt og fast plantet i den danske Jord, den er os naturlig, og fast og støt, skulle de Herrer faa at se, staa vi paa dens Grund. Fremmede Kulturstrømninger have virket befrugtende paa den, der har været en Udvikling, men den har aldrig tabt Rodfæstet i den danske Jord. Ude fra er der tilført den en saadan Ting som Humanitet. Det ligger oprindeligt i Bondekulturen, at den er haard og streng, at den siger Øje for Øje og Tand for Tand. Den moderne Kultur er i Besiddelse af stor Ømhed, det har vist sig tidt under Forhandlingerne, f. Eks. overfor Bøller og Forbrydere, hvilken Ømhed har den ikke lagt for Dagen overfor dem, næsten mere end overfor Ofrene. Den moderne Kultur vil tage Ansvaret bort fra den enkelte og lægge det over paa Samfundet. Bondekulturen har en stærkt udviklet Slægtsfølelse og stiller stærke Krav